Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: ”Et liv genoplevet i erindringen”, i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151022489744/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

kunne ikke lade være at smile over denne storartede ros. »Ja, ja,« sagde hun, »De smiler, men bo her først et halvt år, og De vil sande mine ord; jeg har nu boet her over 20 år og gentager, at der er intet sted så velsignet s o m h e r.« Disse ord, fremsagt af denne venlige stemme, var mig ligesom et kært velkommen; jeg syntes, at stedet alt havde noget hjemligt for mig, og beslutningen blev taget. Jeg nød nu opholdet på landet med et lettere sind, da denne vigtige sag blev afgjort, hvilket jeg især skyldte den venlige gamle kone, som et tilfælde havde ført på min vej hin dag. Jeg beplantede nu i tankerne den lille plet jord, gjorde tegning på tegning for at benytte alt på det bedste og levede mig således ind i vor nye bolig, længe før vi kom der. Heibergs moder var tilfreds med de to værelser, der skulle være hendes, og Heiberg glædede sig til den vide udsigt, han ovenpå fik til hav og himmel, så at han her ret kunne få brug for sine store kikkerter og gøre natlige observationer af stjernehimlens gang. Således var alle tilfredse, hver med sit.

DEN SUHRSKE FAMILIE

Man vil erindre, at vi ved badet i Ems 1839 gjorde bekendtskab med etatsråd Suhr og hans kone. Ved vor hjemkomst blev dette bekendtskab ikke straks fortsat, kun gennem oberst Tscherning, der var en fortrolig ven af Suhr, hørte vi af og til noget om dem. Tscherning ytrede ofte, at Suhr efter dette møde i Ems havde bevaret en overordentlig interesse for os, at han nu, som aldrig tidligere, ofte gik i teatret og var uudtømmelig i at rose mig som skuespillerinde. Tscherning måtte ofte fortælle ham om vore private forhold o.s.v. En enkelt gang traf vi Suhr, men især fru Suhr, på tredje sted; også hun viste os da stor venlighed.

På Suhrs anmodning fulgte Tscherning ham en dag til os for at forny vort Emserbekendtskab. Da dette var besørget, kom Suhr af og til og aflagde os besøg, og kort efter kom han og fru Suhr i en stadselig visit i en af deres elegante vogne og indbød os til middag. Vi modtog indbydelsen, og fra nu af var vi omgangsvenner. [De senere års flytningskvaler havde gjort, at den tanke alt i flere år havde spøgt i min hjerne, hvor herligt det ville være, om man kunne bygge sig et hus, om end aldrig så lille, hvor man ikke be-